

תת"ע 9887/02/19 - יוסף יום טוב נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 9887-02-19 מדינת ישראל נ' יום טוב

בפני מבקש נגד משיבה
כבוד השופטת שרית זוכוביץ-אורי
יוסף יום טוב
מדינת ישראל

החלטה

טיוטת החלטה 9887-02-19

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 29.4.2019.

המבקש קיבל דו"ח מסוג ברירת משפט שמספרו 61117268112 המייחס לו עבירה של חציית כביש כשברמזור אור אדום בניגוד לתקנה 22(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 ביום 14.4.2018.

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזר עליו קנס בסך 1000 ₪. לאור העובדה שהקנס המקורי בגין העבירה הוא 100 ₪ תוקן גזר הדין בהסכמת המאשימה והושת על המבקש קנס בסך 100 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען כי לא קיבל תגובה לבקשתו להישפט בגין הדו"ח הנדון וכן כפר במיוחס לו.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי מבדיקה שערכה ההזמנה לדין נשלחה לכתובת אותה ציין המבקש בבקשתו להישפט, אולם אישורי המסירה שבו למשיבה מסומנים "לא ידוע". לטענתה, בנסיבות אלה אין למבקש אלא להלין על עצמו.

לטענת המשיבה בדיון שהתקיים בהיעדרו הסתפק בית המשפט בהשתתף הקנס המקורי על המבקש כך שלא נגרם עיוות דין.

דין

סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דיון בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 חסין נ' מדינת ישראל מיום 7.4.2008:

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגינות ההליך הפלילי".

לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא ייגרם לו בכך עיוות דין.

כאשר נאשם הוזמן לדיון כדיון ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** מיום 29.12.09 בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בענייננו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם

המבקש טען כי לא תגובה לבקשתו להישפט.

בעבירות קלות, קובעת תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד - 1974 כי:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239 לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל".

דהיינו אם הוכיחה המאשימה, כי שלחה את ההודעה בדואר רשום כדין, חזקה שההודעה נשלחה כדין ועל הנאשם מוטל הנטל להפריך חזקה זו.

משהוכח כי נשלח דואר רשום אף בהעדר אישור מסירה או אישור שאינו ממולא כדין, רואים אותו כמי שהגיע למענו תוך 15 יום מיום שנשלח (עפ"ת (ב"ש) 47513-02-17 **בולנדי נ' מדינת ישראל**, מיום 21.5.17, עפ"ת (חי') 67571-03-18, **אפשטיין נ' מדינת ישראל**, מיום 25.4.18 ורע"פ 106/15 **עו"ד קריב נ' מדינת ישראל**, מיום 20.1.15).

על-פי אישור המסירה שצורף לתגובת המשיבה ושנמצא בתיק בית המשפט, ההזמנה למועד הדין שנקבע ליום 29.4.2019 נשלחה לכתובת המבקש אותה ציין בבקשתו להישפט וחזרה בציון ההערה "לא ידוע". הבקשה לא נתמכה בתצהיר או באסמכתא לתמיכה בטענות המבקש ובנסיבות אלה המבקש לא הוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר בנסיבות שאינן תלויות בו.

לפיכך אני קובעת כי ההזמנה לדין נמסרה למבקש כדין וכי לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדין.

האם קיים חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 סעדא נ' מדינת ישראל (24.4.2018)).

המבקש כפר במיוחס לו.

הלכה היא כי אין די בעצם כפירה בביצוע העבירה כדי להקים טענה של עיוות דין. יתרה מכך, גם אם היה המשיב מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזהירות של ממש. קבלת טענה זו משמעותה כי כל מי שיש לו הגנה טובה יכול שלא להופיע לדין שנקבע בעניינו ולאחר הרשעתו וגזירת דינו יוכל לגרום לביטולו של גזר הדין (ע"פ 2119/02 כהן עופר נ' מדינת ישראל מיום 14.4.2002, רע"פ 1773/04 אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל מיום 23.2.2004). כפירתו של המבקש במיוחס לו הינה כללית ואינה כוללת אסמכתאות לביסוסה ולהוכחתה.

בנוסף, חרף עברו התעבורתי של המבקש הכולל הרשעה קודמת זהה לעבירה בה הורשע ועל אף בקשת המשיבה להשית על המבקש כפל קנס הושת עליו הקנס המקורי בלבד. בנסיבות אלה אני סבורה כי מדובר בענישה מידתית וסבירה.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדין הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ב' שבט תש"פ, 28 ינואר 2020, בהעדר הצדדים.